15/11/2026

Ιερισσού Θεόκλητος: Κάθε φορά που παρεξηγούμε ή αρνούμαστε τον πλησίον, αδικούμε τον εαυτό μας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Σήμερα, Κυριακή 15η Νοεμβρίου 2026, Η' Λουκά, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιερισσού κ. Θεόκλητος, επεσκέφθη την Ιερά Μονή Αγίου Κοσμά του Αιτωλού Αρναίας και προέστη του Όρθρου και της επακολουθησάσης Θείας Λειτουργίας.

Τον Σεβασμιώτατο υπεδέχθησαν η Οσιολογιωτάτη Καθηγουμενη της Ιεράς Μονής Μοναχή Μαριάμ, μαζί με την Αδελφότητα της Μονής, οι Παν. Αρχιμ. π. Γεννάδιος Ντελής και π. Εφραίμ Τσόλης, ως και ο Διάκονος π. Σεραφείμ Κωστινούδης.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του στάθηκε στο γεγονός ότι η σημερινή εορτή είναι πανηγύρι και τιμή για την αξία που λέγεται άνθρωπος! Διεκήρυξε ότι τον άνθρωπο ο Θεός τον έπλασε πρόσωπο, τον προίκισε με προσωπικότητα, προσδίδοντας στη ζηλευτή ύπαρξη του αυτοσυνειδησία μοναδική και ετερότητα χαρακτηριστική. Το πλάσμα τούτο έχει αυτεπίγνωση της αξίας του, ότι είναι δηλαδή ένα ον με μοναδική ταυτότητα που το διαφοροποιεί από κάθε άλλο ον, αφ' ετέρου την χαρακτηριστική βεβαιότητα ότι είναι ένα ον μοναδικό και ανόμοιο με ανεπανάληπτο χαρακτήρα, πράγματα που συνιστούν και καθορίζουν την ύπαρξη και αξία του.

Ό,τι συνιστά, λοιπόν, είπε ο Επίσκοπος, τον άνθρωπο είναι η δυνατότητά του να βρίσκεται απέναντι σε κάποιον ή κάτι, να έχει όψη προς κάποιον ή κάτι, να είναι πρόσωπο, όπως θα έλεγε και ο Καθηγητής Χρήστος Γιανναράς.

Μόνο η άμεση σχέση, η συνάντηση, η αναστροφή μπορεί να μας κάνει γνωστό ένα πρόσωπο, κάτι που είναι και μοναδικό ανθρώπινο προνόμιο. Γι' αυτό θα μπορούσε να λεχθεί ότι η ανάγκη του "ανοίγματος" του ανθρώπου προς τον "άλλο", της προσεγγίσεως του "άλλου", είναι το πιο συγκλονιστικό ανθρώπινο πρόβλημα στο διάβα των αιώνων, είναι ένα ζητούμενο θαύμα που μπορεί να επιτρέψει στον άνθρωπο να βρει τον δρόμο του, να συναντήσει το βλέμμα του Θεού, συναντώντας το βλέμμα του "άλλου", να γευτεί το σκίρτημα του βλέμματος της Αγάπης. Να γιατί η επικοινωνία με τους "άλλους" είναι ζήτημα ζωής και θανάτου: γιατί η συνάντηση με τον "άλλο" προσφέρει εμπειρίες αυτοσυνειδησίας που θεραπεύουν, πολλές φορές, το ίδιο το άτομο που προσφέρει και αγαπάει, κατά τον Καθηγητή Ιωάννη Κορναράκη.

Και κατέληξε ο Σεβασμιώτατος:

"*Αυτός που δίνει παίρνει και όσα περισσότερα δίνει από καρδιάς, τόσο περισσότερο παίρνει. Όσο ξανοίγεται ανιδιοτελώς στον "άλλο", χωρίς να περιμένει ανταπόδοση γι' αυτό, τόσο περισσότερο παίρνει τον εαυτό του πίσω πλουτισμένο, μάλλον δε θεραπευμένο. Είναι αλήθεια ότι πολλές φορές ασκούμε αρνητική κριτική ως προς τον "άλλο", μη αντιλαμβανόμενοι ότι αυτό που κάνουμε είναι αρνητική κριτική κατά του εαυτού μας. Κάθε φορά που παρεξηγούμε ή αρνούμαστε τον πλησίον, αδικούμε τον εαυτό μας. Γιατί με τον τρόπο αυτό,*

παραποιούμε τη δική μας ατομικότητα και μειώνουμε την αυτοεκτίμησή μας!

Κι επιτέλους επειδή ο "άλλος" είναι αδύνατος ή ξένος ή τραυματισμένος ή αντικοινωνικός τύπος, είναι ανάγκη να κατανοηθεί από κάποιον καλό Σαμαρείτη, που θα σκύψει πάνω του σαν αδελφός. Αν ήταν Άγγελος ή Άγιος, δεν θα είχε ανάγκη την συναντίληψη και την κατανόησή μας. Ο "άλλος" είναι αυτός που είναι. Είμαστε άραγε σε θέση να τον κατανοήσουμε και να τον δεχθούμε όπως είναι;

Να που είναι η αξία του ανθρώπου: Είναι πρόσωπο, είναι θεόπλαστο ον, είναι το μοναδικό ον που βγήκε από τα χέρια του Θεού και ζητεί πολλές φορές με τούτο ή εκείνο τον τρόπο να μάθει ποιος είναι ο "άλλος"! Και τελικά το μαθαίνει: Ο "άλλος", το πρόσωπο που στέκεται δίπλα μας, είναι ο ίδιος μας ο εαυτός, γιατί και οι δύο βγήκαμε και πλαστήκαμε από τα χέρια του ίδιου Πατέρα...".

